

Изх. № 21/21.10.2011 г.

Комисия за регулиране на съобщенията	
Вх. №	04-04-347
Дата:	21.10.11

До
Д-р Веселин Божков
Председател
Комисия за регулиране на
съобщенията (КРС)
София, ул. "Гурко" № 6

Копие
Г-н Никола Колев
Заместник-председател, КРС

Г-жа Десислава Преображенска
Член, КРС

Доц. д-р Ирина Романска
Член, КРС

Г-н Константин Тилев
Член, КРС

Относно: Писмо изх. № 04-04-347 от 13.10.2011 г. на Комисията за регулиране на
съобщенията

Уважаеми г-н Председател,

Уважаеми членове на комисията за регулиране на съобщенията,

С Писмо изх. № 04-04-347 от 13.10.2011 г. на Комисията за регулиране на съобщенията (КРС, Комисията) на Сдружението за електронни комуникации (СЕК, Сдружението) бе предоставена възможност да изрази становище по изменена редакция на т. 4 от т. I.1. на Приложение № III към поставения на обществено обсъждане с Решение № 597 от 16.06.2011 г. на КРС проект на решение за задължителни указания за изменение на внесен от „Българска телекомуникационна компания“ АД (БТК) проект на текстове на Типовото предложение за взаимно свързване на БТК (Типовото предложение, ТПВС) (Указанията, Проекта). С настоящото СЕК излага съображенията си относно така изменения Проект на задължителни указания.

Приветстваме отразяването в новата редакция на т. 4 от Указанията на забележката на СЕК относно необходимостта при определяне на размера на обезпечението да се изхожда от размера на дължимите от ОП, съответно БТК, плащания за реализиран, съответно прогнозиран, трафик след прихващане с насрещните суми, дължими или прогнозирани за ползване на същите услуги от насрещната страна по договора. В същото време бихме искали да подчертаем, че внасянето в Проекта само на посоченото изменение не би могло само по себе си да бъде достатъчна гаранция срещу възможни злоупотреби с правото да се иска гаранция и свързаните с тях негативни ефекти за конкуренцията, които считаме, че биха възникнали в случай, че останалата част от Указанията бъде приета във вида, в който бе поставена на обществено обсъждане с Решение № 597 от 16.06.2011 г.

1. На първо място, наред с предвиденото изменение в начина на определяне на размера на обезпечението, което може да се иска, е от голямо значение правилно да се дефинират и обстоятелствата, при които за страните по договора би възникнало право да искат такова обезпечение. По-конкретно, считаме, че такова право следва да възниква само в случаите на системно забавяне на плащанията на дължими суми по сключен договор за взаимно свързване. Не би следвало да съществува право да се иска гаранция от предприятия, които нямат включен договор за взаимно свързване с БТК, само на това основание (т. 1.1. от Указанията), тъй като на практика това би превърнало предоставянето на гаранция в условие и бариера за навлизането на нови предприятия на пазара.

Единични и/или незначителни забавяния, за каквито би могъл да се отнася текстът на т. 1.2. от Проекта, също не би следвало да бъдат предпоставка за възникване на право да се иска обезпечение, доколкото те не биха могли да бъдат индикация за реален риск от неизпълнение на бъдещи задължения, във връзка с който да се налага предоставяне на обезпечение.

Отново бихме искали да изтъкнем, че намираме за неприемливо и предвиденото с т. 1.3. от Указанията правило, че право за искане на гаранция ще възниква в случай на забавяне на плащания по договори между БТК и съответното алтернативно предприятие, различни от договора за взаимно свързване. Подобна възможност представлява необосновано обвързване на неизпълнението на задължение по едно правоотношение с негативни последици, касаещи съвсем отделно правоотношение. Такова обвързване на практика ограничава и възможността на алтернативните предприятия да дават приоритет на определени отношения и договори с БТК пред други, доколкото неизпълнението на задълженията по един по-маловажен договор би могло да доведе до негативни последици и дори до прекратяване на договора за взаимно свързване с БТК, който е от централно значение за осъществяване на дейността на алтернативните предприятия. Доколкото и към момента съществува наложена от БТК практика за подобно обвързване на неизпълнение на задължения по един договор с негативни последици за правоотношенията, уредени от други договори, намираме, че не само посоченото в т. 1.3. на Проекта основание следва да отпадне, а и че с Указанията трябва изрично да се предвиди обратното – да се забрани включването на клаузи с

подобен ефект в договорите за предоставяне на електронни съобщителни услуги между алтернативните предприятия и БТК.

Както посочихме и в представеното в рамките на общественото обсъждане на приетия с Решение № 597 от 16.06.2011 г. на КРС Проект становище, намираме за важно и предвидената с т. 1.4. от Указанията възможност за изискване на обезпечение в случай на повишен кредитен риск да отпадне или да бъде значително прецизирана, преди всичко в посока изясняване на значението на използваните понятия „повишен“ кредитен риск и „независима“ кредитна агенция, или тяхната замяна с употребявани в действащото законодателство термини, за да се избегне възможността от евентуални злоупотреби при прилагането на посоченото основание за искане на обезпечение.

2. В допълнение на изложеното, и за да се избегне всяко съмнение, считаме за нужно в Указанията изрично да се посочи, че независимо от наличието на някое от основанията по т. 1 от Проекта, правото да се иска предоставяне на обезпечение следва да възниква само за страната, към която след прихващане на насрещните вземания за реализирания от двете страни трафик съгласно правилата на ТПВС, действително следва да се извършват плащания. В противен случай би могло да се стигне до ситуация, при която страната, която следва да заплаща разликата, в същото време изисква гаранция от насрещната страна на несвързани с наличието или липсата на плащания по договора за взаимно свързване основания като т. 1.3. (в случай, че забележките ни по нея не бъдат възприети) или т. 1.4. от Указанията. Доколкото е възможно количеството реализиран от двете страни по договора трафик да е различно през различните месеци, считаме за нужно да се укаже и че право за искане на гаранция възниква за страната, на която се е дължало реално плащане през последните три поредни месеца.

3. Не на последно място, бихме искали още веднъж да изтъкнем, че правилата, уреждащи предоставянето на обезпечение за вземанията по договор за взаимно свързване не следва да поставят предприятието, от което е такова поискано такова обезпечение, в неравнопоставено или необосновано тежко положение. Ето защо, намираме за нужно наред с възможността да се иска по-висока по размер гаранция в случай на увеличаване на размера на сумите, въз основа на които тя се определя, да се предвиди и възможност за съответно намаляване на нейния размер, в случай на намаляване на размера на дължимите по договора суми. В същото време, за да се избегне ненужното задържане на средства на предприятията, следва да се предвиди, че актуализирането на размера на предоставената гаранция ще става чрез внасяне, съответно освобождаване, на разликата между първоначалния и новия ѝ размер, а не чрез внасяне на нова гаранция в пълен размер и едва след това освобождаване на предходната. Наред с посоченото бихме искали още веднъж да изтъкнем и че считаме за ненужно дълъг предвиденият 6-месечен срок на задържане на предоставената гаранция, като това важи с особена сила за случаите, когато нейният размер е определен въз основа суми за предоставяне на прогнозни количества трафик. Предлагаме вместо това да се предвиди 3-месечен срок за задържане на предоставеното обезпечение.

Като се надяваме направените с настоящото становище и със становището ни с вх. № 12-01-3133 от 06.07.2011 г. на КРС предложения да бъдат взети предвид при упражняване на правомощията на КРС по чл. 167, ал. 7 от ЗЕС, оставаме

С уважение:

_____
Невен Дилков
Председател на Управителния съвет
Сдружение за електронни комуникации (СЕК)

София 1000, бул. "Патриарх Евтимий" № 36, вх. Б, ап. 13
тел. (+359 2) 9887360, 9887361
факс: (+359 2) 9877096
лице за контакт: Калина Лозанова (Секретар на СЕК)
e-mail: info@bgsec.org